

Kinh Niết Bàn

*Tôn sư Tỳ-kheo-ni Hải Triều Âm
trích trong Kinh Niết Bàn.*

ĐOẠN 1

Kinh dạy: Núi Tu Di toàn bốn chất báu: vàng, bạc, lưu ly, pha lê. Chim đậu vào chỗ nào, màu chim liền đồng màu núi. Ngày nay chúng con được dự pháp hội, liền đồng màu sắc dòng họ Giác. Rõ biết tướng vạn pháp vô thường, vô ngã, khổ và không. Đời sống sanh già bệnh chết đầy ưu bi khổ não. Nhưng trong cảnh

Ta Bà có tòa Cực Lạc, trong thân ngũ ấm có tánh Niết Bàn.

ĐOẠN 2

“Đức Thế Tôn phổ cáo đại chúng: “Ta dùng mắt Phật xem khắp ba cõi sáu đạo chúng sanh, hữu tình vô tình, tướng hư vọng như hoa đóm nhưng thể tánh vốn thường trụ thanh tịnh bất động như hư không”.

Phàm phu không giác biết được nghĩa này, cho rằng Phật nhập Niết Bàn là mất hẳn. Nhưng trên sự thật, Phật nhập Niết Bàn là trở về thể tánh Vô Lượng Quang, Vô Lượng Thọ.

Ngay lúc đản sanh, Ngài đã tuyên bố: “Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn” nghĩa là trên trời dưới đất chỉ có một sự nghiệp tôn quý là tỉnh ra. Buông thân giả, tâm giả, cảnh giả đi, đừng sống với cái ta sanh, già, bệnh, chết nữa mà trở về với chân tâm bản tánh của mình. Đây là then chốt của tam tạng giáo điển mà suốt 49 năm, Phật đã tận tình cặn kẽ giảng dạy. Vì chúng sanh sống với sự tướng, khó tin được những gì mắt không thấy tai không nghe. Nên đức Phật giáng thân ở xứ Ấn Độ, hiện thân tu hành chứng quả. Phật dạy các đệ tử phải quan sát tánh

chất của thế gian là vô thường vô ngã khổ và không. Phàm đã có hình tướng đều là hư vọng. Ai lấy âm thanh sắc tướng cầu Phật đều là tà đạo, không bao giờ có thể thấy Như Lai. Cho nên đích thân Phật cũng thị hiện vô thường, đúng với pháp lý thế gian Phật nhập Niết Bàn.

Thân nhập Niết Bàn là thân ứng hóa thị hiện. Phật bảo thường trụ ở khắp mười phương suốt quá khứ, hiện tại, vị lai. Chỉ vì không hình không tướng nên thế gian không ngờ là Phật đang ngày đêm ở trước mắt mình, ở ngay trong tâm mình, ở khắp quanh mình. Vì thế ai cung kính

cúng dường lễ bái hình tượng Phật, được phước như cúng dường Phật tại thế. Phật vẫn thường trụ tại thế gian. Mắt thịt chúng ta không thấy. Liệt vị Tổ sư tạo tượng cho chúng ta nhớ đến Phật mà quy y.

Ngài A Na Luật Đà rõ hiểu ý chỉ này nên đã vững tâm an ủi ngài Anan: “Phật nhập Niết Bàn, thân biến hóa dù có đổi thay nhưng Pháp thân vẫn thường trụ. Trí thân Phật vẫn thấy rõ chúng ta, hộ trì chúng ta. Bốn phận chúng ta phải thờ phụng xá lợi để bảo tồn phước điền cho thế gian. Chúng ta phải thay Phật hoàng dương chánh pháp, làm

chỗ quy y cho chúng sanh. Chúng sanh nương Pháp bảo tu hành sẽ thấy Pháp thân Phật. Đây là chúng ta chân thật báo ân đức Như Lai”.

ĐOẠN 3

Tất cả thế gian pháp, có sanh là có tử. Thọ mạng dù vô lượng rồi cũng có ngày hết. Có thịnh ắt có suy, sum họp sẽ biệt ly. Tuổi trẻ chẳng dừng lâu. Khoẻ mạnh bị bệnh xâm phá. Cái chết nuốt mạng người, không có chi còn mãi. Vua chúa cũng lâm nguy, ba cõi đều vô thường. Tánh tướng các sắc pháp, tất cả đều rỗng không, lưu chuyển khổ sanh diệt.

Thân như tầm ở kén. Phiền não bao gói kín. Vạn khổ nhóm nơi đây. Phàm là người trí tuệ, lìa dục khéo tư duy. Cầu chứng quả chân thật.

ĐOẠN 4

Quan sát trí tuệ có thể lực lớn, hoại tất cả ác như mặt trời phá tối tăm. Trí tuệ chuyển ngũ ấm như nước cuốn trôi đồ vật. Lửa trí tuệ đốt cháy hết tà kiến. Trí tuệ là gốc của tất cả lành, là chủng tử Phật.

ĐOẠN 5

Gia đình như lao ngục dễ sanh phiền não. Xuất gia rộng rãi như hư không, tất cả pháp lành nhân đây tăng trưởng.

ĐOẠN 6

Một người nữ tự xưng là Công Đức Thiên. Chủ nhà hôn hờ mời vào. Lại thấy ngoài cửa có một nữ tự xưng là Hắc Ám. Chủ nhà xua đuổi dọa chém. Nữ đáp: “Ông ngu si lắm. Người đẹp ở trong nhà là chị tôi. Ông muốn đuổi tôi phải đuổi chị tôi trước”. Công Đức Thiên cũng nói: “Thật thế, chị em tôi không thể lìa nhau”. Chủ nhà liền đuổi cả hai.

Phàm phu thích sống mà ghét chết. Bồ-tát biết sanh tử không bao giờ rời nhau nên cầu ra khỏi luân hồi sanh tử.

ĐOẠN 7

Mưa đá làm hư nát cả vườn hoa. Già lão phá hoại sắc đẹp và sức khỏe. Tuổi già đem tráng kiện và phẫn khởi giao cho thân chết. Già suy vô dụng như xe gãy trục. Nhà giàu bao nhiêu vàng bạc của báu, một phen cướp tới liền tan nát. Tuổi trẻ sắc đẹp, tráng kiện oai hùng, một phen giặc già lão tới liền hết sạch.

ĐOẠN 8

Vì có Thánh Giới, Thánh Định, Thánh Tuệ nên gọi là Thánh Nhân. Thánh Hạnh là quan sát thân này chỉ có tóc, lông, móng, răng, da, thịt, gân, xương, tủy v.v... Cái gì thật là ta? Cái gì là của ta?

ĐOẠN 9

Không có gì khen cây chuối là vững chắc. Ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả như dấu chim bay trong hư không. Vì có cái đích mới có chuyện bắn trúng của mũi tên. Vì có thân mới có việc bị đánh đập. Gốc khổ chính vì có thân. Quan sát như vậy sẽ có sức kham nhẫn. Xa lìa tham dục, sân

giận, ngu si. Coi thường tất cả nóng lạnh, đói khát, muỗi mòng, dồn tất cả trí lực vào chủ yếu ra khỏi sanh tử luân hồi.

ĐOẠN 10

Có chất cam lồ ai dùng sẽ sống lâu vạn tuổi, không bệnh an vui. Nhưng rồi sẽ rớt vào hầm sâu nguy hiểm. Bồ-tát biết nguy hiểm sanh tử luân hồi nên chẳng cầu món ăn thượng diệu của cõi trời. Huống chi còn tham món ăn cõi người. Phàm phu ham sống đến nỗi không từ cả hòn sắt nóng ở trong địa ngục. Huống chi dám không ăn, không thọ sanh trong loài người.

ĐOẠN 11

Ví như phân nhơ, nhiều ít đều hôi. Sống lâu hay chết yếu đều khổ. Cây đã độc thì gốc rễ bông trái đều giết người. Năm ấm trong tất cả 25 cõi đều giết hại chúng sanh. Thân nhơ bản này chỉ do đất nước gió lửa hòa hợp mà thành. Vậy do đâu sanh tham dục? Chỗ nào sanh giận hờn? Nơi nào để lãnh thọ mắng nhiếc?

ĐOẠN 12

Thân ta do cơm gạo hơi thở mà sống. Đất nước gió lửa hòa hợp thành thân, sao lại có thể ngồi nằm đi đứng? Thấy nghe

hay biết? Trong thân không chủ thể, ai sai sử để có những việc này?

ĐOẠN 13

Rùa ở đất cao, lòng thường nhớ nước. Người già khô héo lòng thường nhớ tiếc cuộc đời đã qua. Bã mía chẳng còn ngọt thơm ngon, tuổi già ép thân xác con người mất 3 vị thù thắng: xuất gia, tọa thiền, suy ngẫm nghĩa kinh.

Đèn sáng nhờ dầu mà dầu đã cháy thì phải cạn. Con người hưởng hạnh phúc ở 6 căn mà 6 căn quyết định phải già suy.

ĐOẠN 14

Mưa đá phá hoại lúa mạ. Tật bệnh phá hoại an ổn vui vẻ.

Sự chết là hiểm nạn không ai giúp đỡ, đi đường xa xôi không bè

bạn, ngày đêm thăm thăm, không chỗ đến nơi. Cái chết không hình tướng nên không ngăn cản, không thể cầu thoát. Nó không màu sắc mà ai cũng kinh sợ. Nó ở ngay thân ta, từng giây từng phút, các tế bào chuyển diệt mà chúng ta không hay không biết.

ĐOẠN 15

Quan sát thân như cây chuối, bọt nước, ánh nắng, huyền hóa, thành Càn-thát-bà, như đồ gốm chưa hầm, như tù đem đi hành hình, như trái đã chín mùi. Quan sát kỹ cả 12 nhân duyên thật không ta. Ngộ bốn tánh thanh tịnh. Xa lìa ba cõi đang bừng cháy. Giới định tuệ là đại sư xuất thế.

ĐOẠN 16

Quan sát giới luật là thêm thang, là cội gốc của tất cả pháp lành, là hộ pháp của các thiện căn. Giới như cây thuốc trị các bệnh ác, là món ăn đường để qua sanh tử, là áo giáp, là đao trượng

đánh dẹp phiền não. Giới là thân chú diệt rắn độc kết sử, là cầu qua sông ác nghiệp.

Quan sát vọng tâm lăng xăng khó điều phục, lung chạy như ngựa hoang, phan duyên như vượn chuyền cành, lạnh biến như chớp nhoáng, khát năm dục như biển cả nuốt trăm sông, mê lầm say đắm như cá tham lưới câu mồi, ham vui hiện tại chẳng đoái quả báo ngày sau như bò ăn lúa mạ chẳng sợ roi gậy. Tham đắm hôi nhơ như heo ưa chỗ bẩn thỉu. Chỉ thích sanh tử chạy khắp 25 cõi như gió thổi. Muốn cầu giải thoát phải hàng phục vọng tâm.

ĐOẠN 17

Chẳng tu thân giới tâm tuệ thì ác nhỏ mà báo lớn. Tội nhỏ không ăn năn, cứ ôm ấp che dấu, thì bao nhiêu nghiệp lành quá khứ bị việc này làm cấu nơ. Báo nhẹ trở thành báo nặng. Một thặng muối ném vào chậu nước nhỏ. Nước sẽ mặn chát không uống được. Cũng thặng muối ấy ném vào sông Hằng, người uống không biết có muối. Có tội mà chăm sám hối, chăm tu thân giới tâm tuệ, gần gũi bạn lành, cung kính cúng dường Phật pháp Tăng, tin tất cả chúng sanh đều

có Phật tánh, thì quả địa ngục trở thành báo nhẹ.